

Ögonblicket utan ögonblicken

Jag sluter ögonen och skriver utan att titta på vare sig tangenter eller skärm. Det är märkligt att seendet fördjupas när vi inte ser med blicken. När det inre sinnet får vara vår blick och ge oss bilderna. Orden sitter i fingrarna. Tangenterna trycks ner en efter en i en snabb följd. Intellectet hinner inte med. Det är som det har passerats. Bilderna skrivs fram.

Fram träder ängen med det halvhöga gräset. Där morgonens dagg ännu vilar som små små glittrande genomskinliga pärlor och spindelvävens sköra trådar hänger lojt och ännu yrvaket i dess toppar. Ljudet av gummistövlar som gör ett svischande ljud när de rör sig fram genom det morgonvåta gräset. Stegen är ivriga och det hörs en målmedvetenhet i dem. Så stannar de hastigt upp. En sommarbrun, lite skrovlig hand sträcks fram och letar sig in i ett buskage med ljust gröna lite spetsiga blad. Gröna och sträva på ovensidan men vita och mjuka på undersidan. Handen sträcks in och tummen och pekfingret förs ihop och sluter sig försiktigt kring det mjuka solvarma ljust röda bäret som hänger tungt och välfyllt ner. Fingrarna trycker lätt och gör en vridning åt höger. Så glider bäret motvilligt av och lämnar efter sig en liten vit blottad kropp som förvånat blygs över sin plötsliga nakenhet. På nytt sträcks armen in. Tar tag med fingrarna och drar försiktigt av bäret och avslöjar ytterligare en naken vit oskuldsfull bärkropp.

Den halvmeterhöga buskens grenar har små knappt synliga taggar. De lämnar långa kliande rispor på armarna. Som för att lekfullt påminna om att vara tacksam för gåvorna den ger. Bären läggs ett och ett i den genomskinliga plasthinken. Med en stum duns landar de första bären på botten. Ett svagt ljud hörs från en syrsa som spelar i gräset men slutar kvickt när den stövelklädda foten ivrigt flyttar sig mot ett nytt buskage. Solens strålar letar sig ner mellan de höga grantopparna. Det ivriga plockandet och solens värme gör pannan fuktig och får håret att klibba vid tinningarna. Snart hörs en flugas surrande och får handen att vifta irriterat när surrandet närmar sig den svettiga pannan. Torkar bort svetten med baksidan av handen och kisar upp mellan grantopparna. En koltrast har placerat sig i den högsta toppen och dess ljuva toner fyller skogsdungen.

Ljudlöst landar bären ovanpå varandra. En svag sötaktig doft sprider sig när bäret trycks till lite för hårt och mosas. Fingrarna förs mot munnen och den sötsyrliga saften slickas av och kärnorna knastrar mellan tänderna när bäret försvinner in i munnen. Ögonen sluts för att bevara ögonblicket utan ögonblicken.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Skoogshäxan med Poeter.se id #233554 innehar upphovsrätten